

Arrest

nr. 246 231 van 16 december 2020
in de zaak RvV x / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 mei 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 24 september 2019 wederom toe in de Schengenzone.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) trof op 20 mei 2020 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer;

Naam: F.(…)

Voornaam: N.(…)

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

2°

O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

De recentste inreisstempel op het paspoort van betrokkene dateert van 24.09.2019. Betrokkene zat tussen 20.11.2019 en 21.04.2020 en opnieuw sinds 11.05.2020 opgesloten in de gevangenis van Sint-Gillis. Er bestaan dan ook sterke indicaties dat betrokkene de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen overschreden heeft

3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, aan valse naamdracht, aan fabricatie, verkoop, invoer of het dragen van verboden wapens, aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, aan valsheid in geschriften door openbaar officier of ambtenaar (gewone valsheid: gebruik) en aan bezit zonder vergunning van verweerwapen, feiten waarvoor de betrokkene op 19.06.2019 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 4 jaar met uitstel van 3 jaar voor 2 jaar + 12 maanden met uitstel van 3 jaar voor 6 maanden. Deze gevangenisstraf werd definitief op 11.05.2020.

Het voorhanden hebben van wapens bevordert het gebruik ervan en veroorzaakt gevoelens van onveiligheid in de samenleving. Betrokkene heeft hiermee een potentieel gevaarlijke situatie gecreëerd, omdat het voorhanden hebben van genoemde wapens kan leiden tot het gebruik ervan en dus een onaanvaardbaar risico voor de veiligheid van personen met zich mee kan brengen. Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (P.B.L. 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.’ Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan’. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid’ valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer). Gelet op het winstgevend karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd op 20.06.2015 reeds gerepatrieerd naar Albanië.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3,1 *: *er bestaat een risico op onderduiken.*

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

De recentste inreisstempel op het paspoort van betrokkene dateert van 24.09.2019. Betrokkene zat tussen 20.11.2019 en 21.04.2020 en opnieuw sinds 11.05.2020 opgesloten in de gevangenis van Sint-Gillis. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf in al die tijd op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd op 20.06.2015 reeds gerepatriëerd naar Albanië.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, aan valse naamdracht, aan fabricatie, verkoop, invoer of het dragen van verboden wapens, aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, aan valsheid in geschriften door openbaar officier of ambtenaar (gewone valsheid: gebruik) en aan bezit zonder vergunning van verweerwapen, feiten waarvoor de betrokkene op 19.06.2019 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 4 jaar met uitstel van 3 jaar voor 2 jaar + 12 maanden met uitstel van 3 jaar voor 6 maanden. Deze gevangenisstraf werd definitief op 11.05.2020. Het voorhanden hebben van wapens bevordert het gebruik ervan en veroorzaakt gevoelens van onveiligheid in de samenleving. Betrokkene heeft hiermee een potentieel gevaarlijke situatie gecreëerd, omdat het voorhanden hebben van genoemde wapens kan leiden tot het gebruik ervan en dus een onaanvaardbaar risico voor de veiligheid van personen met zich mee kan brengen. Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.' Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer). Gelet op het winstgevend karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene ontving op 28.11.2019 en op 12.05.2020 een vragenlijst "recht om gehoord te worden" in de gevangenis van Sint-Gillis. Betrokkene liet echter tot op heden na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Wel vulde de betrokkene op 15.04.2018 een vragenlijst "hoorrecht in met behulp van de politie te Woluwe-Saint-Lambert. Uit deze vragenlijst blijkt dat de betrokkene geen duurzame relatie of kinderen heeft in België én dat hij evenmin enige gezondheidsproblemen heeft die een terugkeer naar zijn land van herkomst zouden kunnen verhinderen. Uit het administratief dossier blijkt echter dat de betrokkene in de gevangenis bezoek mocht ontvangen van een vrouw van Griekse origine met wie hij zou samenwonen en van zijn schoonmoeder en half-broer. Zijn schoonmoeder en half-broer hebben evenmin recht op verblijf. Mevrouw S.(...), de persoon met wie hij zou samenwonen, blijkt recht op verblijf te hebben in België. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter dat de betrokkene niet officieel samenwoont met zijn partner. Zij voeren dan ook geen gemeenschappelijke huishouding. Om zich echter dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM; Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. Zo werden er geen bewijsstukken aangebracht in het administratief dossier. We wensen dan ook op te merken dat het administratief dossier van betrokkene evenwel te weinig informatie bevat over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er sprake zou zijn van een gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een vreemdeling met legaal verblijf in België, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te

verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders.

Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Een schending van artikel 8 EVRM is dan ook op het eerste zicht niet aannemelijk. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

De recentste inreisstempel op het paspoort van betrokkene dateert van 24.09.2019. Betrokkene zat tussen 20.11.2019 en 21.04.2020 en opnieuw sinds 11.05.2020 opgesloten in de gevangenis van Sint-Gillis. Er bestaan dan ook sterke indicaties dat betrokkene de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen overschreden heeft. Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het ven/allen van zijn toestemming. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, aan valse naamdracht, aan fabricatie, verkoop, invoer of het dragen van verboden wapens, aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, aan valsheid in geschriften door openbaar officier of ambtenaar (gewone valsheid: gebruik) en aan bezit zonder vergunning van verweerwapen, feiten waarvoor de betrokkene op 19.06.2019 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 4 jaar met uitstel van 3 jaar voor 2 jaar + 12 maanden met uitstel van 3 jaar voor 6 maanden. Deze gevangenisstraf werd definitief op 11.05.2020. Het voorhanden hebben van wapens bevordert het gebruik ervan en veroorzaakt gevoelens van onveiligheid in de samenleving. Betrokkene heeft hiermee een potentieel gevaarlijke situatie gecreëerd, omdat het voorhanden hebben van genoemde wapens kan leiden tot het gebruik ervan en dus een onaanvaardbaar risico voor de veiligheid van personen met zich mee kan brengen. Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PBL 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.'

Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip * ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer). Gelet op het winstgevend karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

De recentste inreisstempel op het paspoort van betrokkene dateert van 24.09.2019. Betrokkene zat tussen 20.11.2019 en 21.04.2020 en opnieuw sinds 11.05.2020 opgesloten in de gevangenis van Sint-Gillis. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf in al die tijd op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd op 20.06.2015 reeds gerepatriëerd naar Albanië,

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

De recentste inreisstempel op het paspoort van betrokkene dateert van 24.09.2019. Betrokkene zat tussen 20.11.2019 en 21.04.2020 en opnieuw sinds 11.05.2020 opgesloten in de gevangenis van Sint-Gillis. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf in al die tijd op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd op 20.06.2015 reeds gerepatrieerd naar Albanië.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Albanië.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C. W.(...), attaché, de gemachtigde van de Minister voor Volksgezondheid en Sociale Zaken, Asiel en Migratie, de directeur van de gevangenis van Sint-Gillis en de verantwoordelijke van het gesloten centrum om betrokkene vanaf 22.05.2020 op te sluiten en hem onmiddellijk over te brengen naar het gesloten centrum (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker van 11 mei 2020 tot 22 mei 2020 strafrechtelijk gedetineerd was in de gevangenis Sint-Gillis en slechts op 22 mei 2020 administratief werd aangehouden en overgebracht naar het repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de thans bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis werd gebracht in de gevangenis van Sint-Gillis op 20 mei 2020. Verzoeker bevond zich op dat ogenblik (nog) niet "in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9" uit artikel 39/57, §1, tweede lid, 1°, van de wet van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), waardoor een beroepstermijn van dertig dagen uit artikel 39/57, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet geldt.

2.3. Ter terechtzitting wordt de aanwezige raadvrouw van verzoeker geconfronteerd met het gegeven dat verzoeker op 16 juli 2020 naar Tirana (Albanië) zou worden gerepatrieerd, maar dat hij zelf een ticket kocht en op 2 juli 2020 vrijwillig vertrok.

De aanwezige raadvrouw betwist dit niet, maar wijst erop dat verzoeker zijn belang ontleent aan het feit dat de bestreden verwijderingsmaatregel gepaard gaat met een inreisverbod en dat een eventuele nietigverklaring van het bevel een invloed heeft op de wettigheid van het inreisverbod.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

"1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

2. De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit (Albanië). De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat verzoeker illegaal op het grondgebied verblijft.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;"

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Albanië ("nationaliteit: Albanië").

De verzoekende partij wijst echter op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge Covid- 19, aangezien de bestreden beslissing werd genomen in volle coronacrisis (20 mei 2020).

Het is onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het coronavirus, zoals afgekondigd op 12 maart 2020 en sindsdien alleen maar verstrengd, met de menselijke waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten.

Elke verplaatsing dient te worden vermeden. Bovendien zijn de grenzen gesloten en zijn de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten bijzonder beperkt op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder de gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien op geen enkele wijze met de gevolgen van de heersende coronacrisis werd rekening gehouden door verweerder.

3. Ondergeschiedt, in de mate dat verweerder alsnog met bovenvermelde elementen zou hebben rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens de formele motiveringsverplichting wordt geschonden.

Met de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid voor de verzoekende partij om het grondgebied te verlaten werd op geen enkele manier rekening gehouden door verweerder. Geen enkel motief werd hiertoe opgenomen in de bestreden beslissing. Over de gevolgen van de coronacrisis wordt met geen woord gerept, terwijl dit een onmiddellijke impact heeft op de terugkeerverplichting (zoals hierboven uiteengezet).

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

"1. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd de verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7, eerste alinea, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

2. In casu is de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het begrip "openbare orde" in het kader van de Terugkeerrichtlijn relevant, met name het arrest van 11 juni 2015, Zh en O met nummer C554/13.

In voormeld arrest beklemt toont het Hof dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (punt 44). Het Hof vervolgt dat artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, zoals wanneer er sprake is van een gevaar voor de openbare orde, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37).

Het Hof van Justitie geeft ook aan dat een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat moet zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (punt 46).

In punt 49 van voormeld arrest stelt het Hof dat: "Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest Mahdi, C146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden geëerbiedigd, daaronder begrepen de fase van het terugkeerbesluit, in het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:68, punt 41)."

Vervolgens concludeert het Hof dat een lidstaat het begrip "gevaar voor de openbare orde" in de zin van artikel 7, lid 4, van Terugkeerrichtlijn per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel.

3. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de correctionele veroordeling van verzoeker van 19 juni 2019. Verweerder heeft evenwel geen rekening gehouden met de concrete elementen die aan de grondslag liggen van de veroordeling van verzoeker. Dit blijkt uit het administratief dossier.

Verzoeker zou op 12 mei 2020 opnieuw in vrijheid worden gesteld, waarover verweerder werd ingelicht (zie het schrijven met als titel: "Objet: "Demande des modalités de libération pour un étranger non en ordre de séjour"). Op 12 mei 2020 werd door verweerder aan de directeur van de gevangenis van Sint Gillis evenwel gevraagd om de voorlopige invrijheidstelling van verzoeker uit te stellen met een maximum van 10 dagen (stuk 4).

Op 19 mei 2020 wordt door verweerder een schrijven gericht aan de Procureur des Konings te Brussel om een kopie over te maken van het vonnis van 19 juni 2019 van de correctionele rechtbank ("Gelieve mij de gebruikelijke kopie van het vonnis op te sturen") - stuk 5.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat deze veroordeling aan verweerder werd overgemaakt. Niettemin volgt reeds op 20 mei 2020 de bestreden beslissing, hetgeen gebaseerd is op de veroordeling van verzoeker op 19 juni 2019, doch zonder dat de gemachtigde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing kon beschikken over dit vonnis. Hierdoor handelt de gemachtigde onzorgvuldig, aangezien geen rekening kon worden gehouden met de concrete elementen die aan de veroordeling ten grondslag liggen.

De gemachtigde legt bovendien sterk de nadruk op de verwoestende effecten van drugshandel en de hieraan verbonden criminaliteit zonder dat evenwel op het moment van het nemen van de bestreden beslissing werd vastgesteld dat verzoeker veroordeeld werd voor drugshandel. In het administratief dossier blijkt geen kopie van de veroordeling van 19 juni 2019. In de enige documenten die wel aanwezig zijn, waaronder deze in verband met de detentie van verzoeker, blijkt dat er sprake is van een "inbreuk op de wetgeving inzake drugs", hetgeen niet impliceert dat er sprake is van drugshandel.

Omwille van bovenvermelde redenen betwist verzoeker de bestreden beslissing, aangezien de beoordeling van verzoeker is gebaseerd op een onvolledig feitenonderzoek.

Het Hof van Justitie stelde onder meer in de punten 50 en 57 van het arrest C-554/13 van 11 juni 2015 dat geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat. Indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijke gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat de lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Er blijkt echter niet dat de gemachtigde met de concrete elementen heeft rekening gehouden, terwijl de gemachtigde nochtans verplicht is een individueel onderzoek te voeren naar alle specifieke omstandigheden. De gemachtigde dient elk relevant element te betrekken in zijn oordeel, hetgeen niet is gebeurd.

De gemachtigde schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting samengelezen met artikel 7 Vreemdelingenwet en bovenvermelde rechtspraak van het Hof van Justitie op basis van de Terugkeerrichtlijn.

4. Verzoeker werd geboren te Peshtan i Vogë Fier op 23 november 1992. Hij is in het bezit van een Albanese identiteitskaart (geldig tot 17 juli 2029) en een paspoort (geldig tot 18 juli 2029). Betrokkene kwam naar België toe in september 2019, hetgeen blijkt uit zijn paspoort waar een inreisstempel is voorzien met als datum: 24 september 2019.

Verzoeker werd op 20 november 2019 onder aanhoudingsmandaat geplaatst. Hij werd overgebracht naar de gevangenis van Sint-Gillis. Door de rechtbank werd op 17 april 2020 beslist dat verzoeker voorwaardelijk in vrijheid kon worden gesteld na betaling van een borgsom. De borgsom werd betaald op 21 april 2020. Verzoeker werd op 11 mei 2020 opnieuw opgesloten in de gevangenis van Sint-Gillis.

Verzoeker was hierdoor beperkt in zijn bewegingsvrijheid, terwijl de gemachtigde aan verzoeker verwijst dat hij de maximale duur van 90 dagen over een periode van 180 dagen overschreden heeft. De gemachtigde dient evenwel met de bijzondere omstandigheden rekening te houden in de situatie van verzoeker waaruit blijkt dat zijn bewegingsvrijheid grotendeels werd ingeperkt. Dit heeft dan ook een rechtstreekse weerslag op de mogelijkheid voor verzoeker om tijdig het grondgebied te verlaten. De invloed van de vasthouding van verzoeker op de mogelijkheid van verzoeker om tijdig het grondgebied te verlaten, werd evenwel niet beoordeeld door verweerder in de bestreden beslissing.

De verzoekende partij wijst tevens op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge Covid-19, aangezien de bestreden beslissing werd genomen in volle coronacrisis (20 mei 2020).

Het is onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het coronavirus, zoals afgekondigd op 12 maart 2020 en sindsdien alleen maar verstrengd, met de menselijke waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten. Elke verplaatsing dient te worden vermeden. Bovendien zijn de grenzen gesloten en zijn de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten bijzonder beperkt op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Het komt tevens aan verweerder toe om met deze bijzondere omstandigheden, dewelke niet te wijten zijn aan verzoeker, rekening te houden bij de gemaakte beoordeling indien wordt gesteld dat verzoeker niet tijdig het grondgebied heeft verlaten. Er blijkt echter op geen enkele manier dat hiermee werd rekening gehouden.

Omwille van bovenvermelde redenen, dient een schending te worden weerhouden van artikel 7 Vreemdelingenwet, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

3.2. Beide door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

3.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.5. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

3.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.7. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 7 van de vreemdelingenwet, en in het bijzonder artikel 7, eerste lid, 2° en 3°, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)”

3.8. Uit het administratief dossier blijkt dat de meest recente inreisstempel in het Schengengebied in het Albanese paspoort van verzoeker dateert van 24 september 2019 (grensovergang Kakavia). Verzoeker werd op 19 november 2019 te Brussel door de onderzoeksrechter aangehouden en op 21 april 2020 in vrijheid gesteld, doch op 11 mei 2020 opnieuw aangehouden. Aangezien verzoeker bijgevolg zeker gedurende bijna 6 maanden op het Belgische grondgebied vertoefde, kon de gemachtigde van de minister rechtsgeldig concluderen dat *“(e)r (...) dan ook sterke indicaties (bestaan) dat betrokkene de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen overschreden heeft”*. Door er in zijn middel op te wijzen dat zijn bewegingsvrijheid werd beperkt waardoor hij de maximale duur van 90 dagen overschreden heeft en te stellen dat geen rekening werd gehouden met de invloed van de vasthouding op zijn mogelijkheid om het grondgebied te verlaten, slaagt verzoeker er niet in de pertinente vaststelling te weerleggen dat hij langer op het grondgebied van het Rijk verbleven heeft dan wettelijk was toegelaten. De bewijslast rust op dit punt bij verzoeker en hij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de termijn op het ogenblik dat

de bestreden verwijderingsmaatregel werd genomen nog niet verstreken was. De gemachtigde van de minister was bijgevolg in beginsel op grond van artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet verplicht om aan verzoeker een bevel af te geven om het grondgebied te verlaten.

3.9. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Voormelde bepaling weerspiegelt de meer voordelige bepalingen, zoals bedoeld in artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet, en omvat onder andere elementen uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Zoals verzoeker in zijn middel beschrijft, vormt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Terugkeerrichtlijn).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. De verplichtingen die voortvloeien uit deze bepaling zijn overigens enkel aan de orde indien vaststaat dat de betrokkene bijvoorbeeld een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek die relevant is in het kader van de terugkeer naar het land van herkomst.

3.10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verzaakt heeft aan zijn recht om gehoord te worden. Verzoeker kreeg op 28 november 2019 en op 12 mei 2020 vragenlijsten voorgelegd, maar heeft deze niet ingevuld. Verzoeker heeft bijgevolg verzuimd om zijn standpunt uiteen te zetten met betrekking tot de elementen, zoals bedoeld in voormeld artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, en met betrekking tot de modaliteiten van zijn terugkeer, te weten de termijn voor vertrek en/of de vrijwillige of gedwongen aard van zijn vertrek, waardoor de gemachtigde van de minister op dit punt geen onzorgvuldigheid kan worden verweten.

3.11. In zijn middel stelt verzoeker dat de gemachtigde van de minister onvoldoende rekening heeft gehouden met de heersende coronacrisis en de onverenigbaarheid met de federale maatregelen zoals afgekondigd op 12 maart 2020. Verzoeker toont niet aan dat hij thans nog belang heeft bij deze kritiek, aangezien het oorspronkelijke ministeriële besluit van 23 maart 2020 sedert 1 juli 2020 werd opgeheven en de grenzen op 15 juni 2020 opnieuw werden geopend. Het betoog van verzoeker is niet van aard om een ander licht te werpen op de wettigheid van de verwijderingsmaatregel. Verzoeker toont evenmin aan dat de heersende coronacrisis in zijn hoofd zou leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Uit het medisch attest van de controlearts van ‘Certimed vzw’ van 22 mei 2020 blijkt bovendien dat verzoeker *“(n)iet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM”*.

3.12. Verzoeker gaat in zijn tweede middel in op de openbare orde-overwegingen uit de bestreden beslissing, maar hij weerlegt geenszins dat hij op 19 juni 2019 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar, waarvan twee jaar effectief en een gevangenisstraf van twaalf maanden waarvan zes maanden effectief wegens feiten van gewone diefstal, valse naamdracht, fabricatie, verkoop, invoer of het dragen van verboden wapens, een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, valsheid in geschriften door openbaar officier of ambtenaar (gewone valsheid: gebruik) en bezit zonder vergunning van verweerwapen. De Raad benadrukt dat de gemachtigde van de minister geen partij is bij de strafrechtelijke procedure, zodat de afwezigheid van het vonnis in het administratief dossier niet als een onzorgvuldigheid kan worden beschouwd.

Zoals blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dient het gevaar voor de openbare orde geval per geval te worden beoordeeld teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken

derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, kan op zich geen gevaar voor de openbare orde rechtvaardigen (cf. HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, Z. Zh. tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie tegen I. O., §50).

In de bestreden beslissing wordt niet louter verwezen naar de veroordeling van verzoeker, maar wordt naar aanleiding van het gedrag van verzoeker eveneens het volgende overwogen:

“Het voorhanden hebben van wapens bevordert het gebruik ervan en veroorzaakt gevoelens van onveiligheid in de samenleving. Betrokkene heeft hiermee een potentieel gevaarlijke situatie gecreëerd, omdat het voorhanden hebben van genoemde wapens kan leiden tot het gebruik ervan en dus een onaanvaardbaar risico voor de veiligheid van personen met zich mee kan brengen. Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.’ Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan’. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid’ valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer). Gelet op het winstgevend karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat geen individueel onderzoek zou zijn gevoerd.

3.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM, noch van artikel 7 en/of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht.

Beide aangevoerde middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN